

מאמרי השבוע
יד' - כ' חשון

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

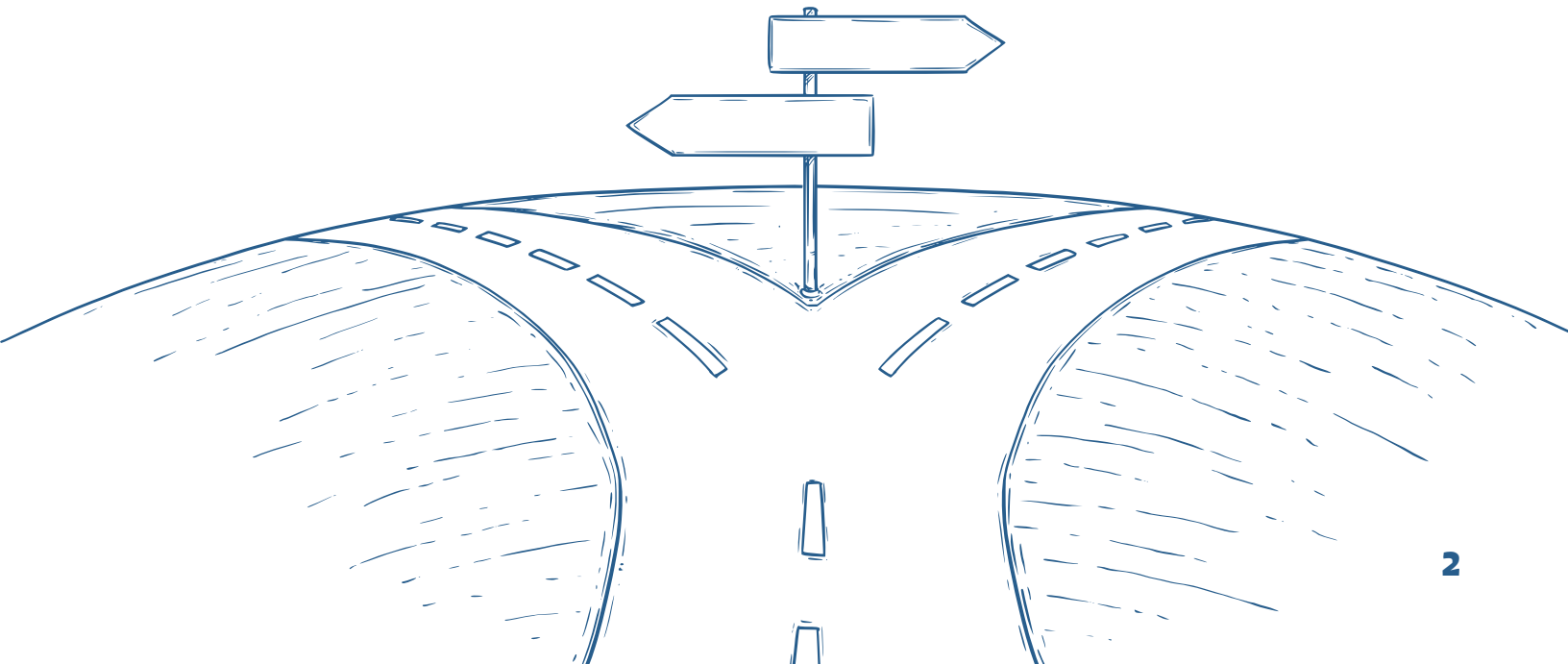
לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-12 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

תוכן עניינים

4	<u>סיפור לא דמיוני נוסף</u>	ו
7	<u>החטיבות המתמרנות</u>	ש
10	<u>החשיכה הולכת ומתבהרת</u>	א
13	<u>הנהגה ישרה ותעתועי פיוס</u>	ב
16	<u>התייחסות לאירוע אלי פלדשטיין והנגד האמיץ מאמ"ן</u>	ג
19	<u>איך מייצרים כאן שלטון חוק מוסרי ודמוקרטי?</u>	ד
23	<u>הספד לזכרו של ז'אבו ארליך הי"ד</u>	ה

סיפור לא דמיוני נוסף

אודי בן חמו

”
חברים,
צריך
להמשיך
ללחוץ על
סיפור
גיוס
החרדים,
בינתיים
זה עובד
נהדר

הם שוב התכנסו לשיבת אסטרטגיה במגדל רב קומות במרכז הארץ. הרבה אנשים מתיימרים להבין באסטרטגיה, אבל הם באמת יודעים לחשוב ולקדם כזאת. 'המעז מנצח' - כך היה כתוב בגדול על הלוח.

הם חשבו תמיד כמה צעדים קדימה. והצעירים בחבורה התקשו לעקוב אחר המוח האנליטי של אהוד (שם בדוי).

"חברים, צריך להמשיך ללחוץ על סיפור גיוס החרדים, בינתיים זה עובד נהדר", אמר אהוד בעל השם הבדוי והתרווח בכסאו.

"אהוד, תגיד, מה יקרה אם בסוף החרדים באמת יתגייסו? רק זה חסר לנו, שפתאום הצבא יעמיד תנאים ראויים לגיוס", אמר דני, טייס לשעבר מפורום 'טייסים למען ישראל דמוקרטיית'.

"הכל בשליטה חברים. קודם כל - זה לא יקרה. החבר'ה בצמרת הצבא לא יאפשרו לזה לקרות, הם מפחדים פחד מוות מכתבה בעיתון 'הארץ' או מאיזו עתירה לבית המשפט של אחת העמותות הנפלאות שלנו, על כך ששילוב נשים ייעצר בגללם".

"זה באמת מדהים, עד כמה אנו שולטים במקומות האלה. צריך להסיר את הכובע בפני מי שחשב על זה לאחר המהפך ב-77", אמר יוני, חבר נוסף מפורום אנשי ההייטק, המשקיע את כל מרצו בהפגנות קפלן ובי'אחים לנזק'.

אהוד (שם בדוי, כן?) נשען לאחור בחיך ממזרי. כולם הבינו שמהו אחר, עמוק יותר, מתרחש פה, וחיכו למוצא פיו.

"חברים, לא הבנתם.

משהו הרבה יותר גדול מתרקם ותבטיחו לי שלא תוציאו את זה מפה".

אהוד הבין בתזמונים מדויקים עוד מתקופת הסיירת. לחדר נכנסה בעיתוי מושלם העוזרת שלו עם טפסי שו"ס (שותף סוד), והחתימה את הנוכחים.

**"גם זה
אירוע קטן
יחסית
לעומת
הדבר הגדול
שקורה פה.
התחילו את
זה כבר
באוסלו,
כשרצו
לקדם
מדינה בעלת
זהות אחרת**

כולם העריצו את התחכום והניסיון שלו. שמו יצא למרחקים עוד בימיו ביחידה.

המשאבים שגייס נשפכו כמים, היצירתיות היתה בשמיים והתעוזה שלו - כמו של לוחם צעיר עם סכין בין השיניים.

אהוד כחכח בגרונו ואמר:

"הקמפיין לשילוב חרדים הוא רק אירוע צד. מעין 'רעיון קש' למשהו גדול יותר".

"אתה מתכוון להפלת הממשלה, כן?" אמרו החברים.

גם זה אירוע קטן יחסית לעומת הדבר הגדול שקורה פה. התחילו את זה כבר באוסלו, כשרצו לקדם מדינה בעלת זהות אחרת.

כבן קיבוץ, נצר לאליטה המשרתת שבנתה את המדינה, אנחנו הולכים לקראת משהו ענק!

הרעיון הוא בעיקר לשבור את רוחה של הציונות הדתית.

בתנועה הקיבוצית, שרובנו מגיעים ממנה, השבר והייאוש החלו ברגע שמישהו שאל 'למה רק אנחנו משלמים את המחיר הכבד?'

כשהפסקנו בקיבוץ להיות חלוצים עד הסוף בלי לפזול ימינה ושמאלה - וזה קשה מאוד - באותו רגע היו מי שידעו שהסדק הזה בחומה עוד ימוטט את כל הבניין.

ובמידה רבה, זה מה שיקרה לציונות הדתית בעוד 20 שנה.

תבינו, העומס עליהם הוא בלתי נתפס והמחיר קשה מנשוא, אבל עיקר ההצלחה שלנו תהיה כשמישהו בציונות הדתית יאמר:

'למה אמא בבני ברק ישנה טוב בלילה, ואמא ביו"ש לא?'

ברגע שזה יקרה, נבין שאנחנו על הסוס. זה אמנם לא יקרה בין רגע, אבל אנחנו אנשי חזון. יש לנו סבלנות".

הנוכחים היו בהלם. אהוד (שם בדוי) באמת גאון. כשכולם מסתכלים צעד-שניים קדימה - הוא כבר מזהה תהליכים בראשית דרכם.

אהוד קם לצאת ופתח את הדלת. רגע לפני שיצא, הסתובב אל החברים ואמר בחיוך ציני: "אתם יודעים למה הפרויקט הזה יצליח? כי אף אחד מתוך הציונות הדתית לא יעז להגיד בקול רם את מה שאמרנו פה. כולם מיד יקפצו עליו וישתיקו ויוכיחו אותו על חוסר הרגישות".

הוא הסתובב ויצא וכולם פרצו בצחוק גדול.

הם רק לא ידעו דבר אחד: גם ליושב במרומים יש תוכניות משלו. בשבת, אגב, בעיתוי מצמרר, יקראו על עקידת יצחק ועל צריבת מידת מסירות הנפש באומה. ובעיקר,

פִּי אִם הַחֶרֶשׁ תַּחְרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת רִּיחַ וְהַצֵּלָה יַעֲמֹד לַיהוּדִים מִמָּקוֹם אַחֵר וְאֵת וּבֵית אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם לַעַת קְזֹאת הַגְּעֵת לַמַּלְכוּת.

בניסיון הבלתי נתפס הזה הם יעמדו, ולעד ייזכרו באצילותם בספר דברי הימים של האומה.

**למה אמא בבני ברק ישנה טוב בלילה,
ואמא ביו"ש לא?**

מוצ"ש וזכויותיהם של ישראל

בן יעקב סבו

שבוע טוב.

כמו בכל מוצאי שבת, נלך בעקבות אליהו הנביא זכור לטוב ונעסוק בזכויותיהם של ישראל. והפעם:

החטיבות המתמרנות

יצאנו להפוגה קצרה, משתף אתכם קצת מהתמרון בלבנון.

יש שם אחוזות ובתי פאר שבאף סרט הוליוודי לא תראו בחיים: גני שבילים, פסלי שיש, וילונות משי, גילופי עץ משובצים אבני חן ובריכות ענק. בחדר הילדים סנדלים של ספיידרמן. "כמו של אחיין שלי", לוחש ה'צמד-ברזלי שלי בתהייה, ספק לי ספק לעצמו. לכאורה הם בדיוק כמונו, רוצים לחיות בשקט עם הילדים.

ואז,

מעל הסנדלים רואים על המדף בחדרו - **קופת צדקה עם תמונת נסראללה**. ממשיכים לסרוק את האחוזה. במרתף הבית מרימים שטיח -והנה מנהרות תת-קרקעיות עם אמל"ח משוגע! בכמות ובאיכות טכנולוגית שאי אפשר לספר פה.

ממשיכים לסרוק. גיסי עמיצור מביא לי את הספר **'מיין קאמפף', מתורגם לערבית**, שמצא הרגע בספריית ההורים.

הייתם חושבים שזה סתם עוד ספר על המדף. אז ממש לא. בפנים **הכל מסומן וממורקר עם הערות צד בכתב יד**. הדברים נלמדים בעיון שלא היה מבייש תלמיד ישיבה. שנאת ישראל האיסלאמית טבועה בהם עמוק.

הם ממש לומדים מכל הבא ליד איך לשנוא אותנו, מבחינתם אפשר להיות חניכי היטלר.

הם לא רוצים את הגליל, לא אסדת גז, ולא הסדר מדיני.

הם רוצים להשמיד את כל העם היהודי - טף, נשים, זקנים וגברים - את כולנו. שום דבר לא ירגיע את הרעב שלהם להשמיד את כל היהודים.

”
הדברים
נלמדים
בעיון
שלא היה
מבייש
תלמיד
ישיבה.
שנאת
ישראל
האיסלא
מית
טבועה
בהם
עמוק

”
**צה"ל,
 כשהוא
 רוצה, הוא
 מכונת
 מלחמה
 מפוארת,
 כשתי
 חטיבות
 שדוהרות
 כסוסי אש
 למשימתן**

בכל האיתורים האחרים החוויה דומה, לפעמים הסנדלים הם של סופרמן ובמקום נסראללה יש פוסטר של חמינאי. חוץ מזה - אותו דבר.

אבל אל תדאגו. אנחנו לא משאירים להם אבן על אבן. את הרוע הזה צריך להשמיד. לשם כך נשלחנו.

ואיזה פלא של חיילים יש לנו.
איזו זכות להילחם עם האנשים הכי טובים שיש:

**עמוקים
 עדינים
 מסורים
 גיבורים**

וצה"ל, כשהוא רוצה, איזו מכונת מלחמה מפוארת. תמרון מרשים. כשתי חטיבות שדוהרות כסוסי אש למשימתן. אם הייתי יכול לספר לכם את מספר המשאיות של כלי המלחמה של האויב שהוצאנו מלבנון. אם הייתי יכול לספר לכם עד לאן הגענו. אם הייתי יכול לספר לכם איזו עוצמה טכנולוגית של נשק האויב מפנה אל עמנו. הייתם מתרשמים מאוד.

לענ"ד, כדי לשמר את ההישג ששתי החטיבות שלנו עשו היה מספיק כרגע רק כשני גדודים. זהו.

רק צריך להרחיק את הגבול, ואת הכוחות להביא משם.

אבל, לכאבנו הגדול פינינו את כל השטח.

והאויב יתחמש מחדש.

ויארוב, ויטמין את עשרות המטענים שפגשנו שוב.

כי זה כל מה שמעניין אותו ואת צאצאיו.

למה פינינו?

כי לצערנו, מבחינת בכירי צה"ל האויב הוא עדיין 'הנשק'. המנהרות. הארגונים.

הם לא מבינים שכל מי שיחיה בשטח הזה יתעסק כולו רק בהשמדת ישראל.

לעולמים.

לכן הבעיה שלנו היא לא לרדוף מי שחושב אחרת לגבי גיוס אצלנו.

צריך רק לרצות לנצח.

ככה פשוט.

ועלינו האחריות להדהד את זה.

כי העם חכם, הוא מבין את זה טוב טוב.

רק הדיפסטייט עומד בדרכו.

וגם זה לא לאורך זמן.

כי עם ישראל וחיילי ישראל מבינים טוב טוב את גודל השעה.

האתגר הכי גדול הוא שכולם רוצים להיות בפנים, כולם רוצים להיות קדימה,

לקבל משימות.

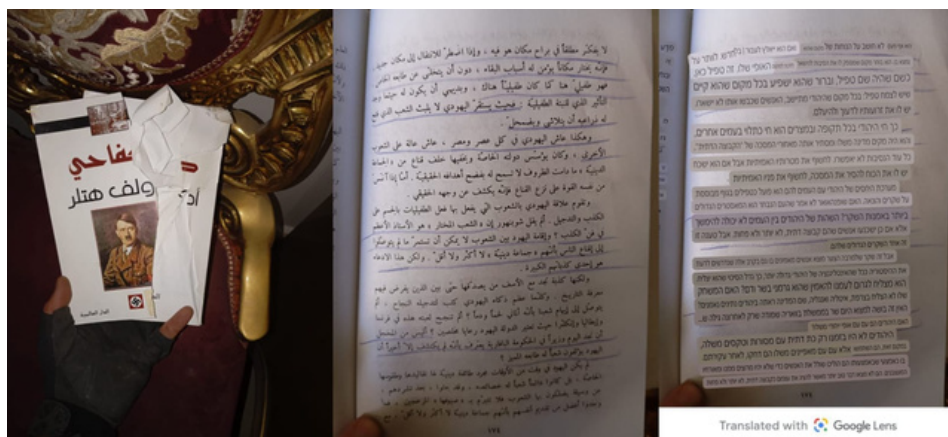
אם יש צורך נחזיק בשטח לעולמים, בכל מקום שצריך. לדעתי האישית חייבים להחזיק עד הליטני. זה המינימום שיכול לשמור על אזרחי מדינת ישראל מהרוע

הצרוף שאנחנו רואים כאן.

כמה זמן? כמה שיידרש כדי שלא יהיה עוד טבח נוסף.

בשם ה' נעשה ונצליח.

”
צריך רק לרצות לנצח. ככה פשוט. ועלינו האחריות להדהד את זה

החשיכה הולכת ומתבהרת

איתי אסמן

בכיר
ביטחוני
או איש
אקדמיה
שמסביר
מדוע
הדתיים
הם אוכלי
מוות
והימין
פאשיסטי

בזמן שמדינת ישראל נלחמת באסלאם הרצחני, מתנהל פה מאבק פנימי תרבותי עם אחינו מבית.

טוב היה אילו היינו מצליחים כולנו להתאחד נגד אויבינו שמחוץ; נראה שהייתה צומחת למדינה תועלת רבה מאוד מכך בכל התחומים, כולל שחרור החטופים. אך לצערנו, יש הבוחרים להיאבק גם בינינו, בתוכנו, ואין לנו ברירה אלא להתמודד מול העניין הזה. כי לשתוק אסור.

אנסה לעשות סדר לפי דעתי בקריאת המציאות.

א. חילופי אליטות

לדעתי, ההסבר לשיגעון של אנשים חכמים, שעשו דברים חשובים בחיים וכיום מתנהלים כמו אחרוני העבריינים, הוא העובדה שהם מזהים את איבוד השליטה של המחנה שלהם במדינה.

לא מדובר רק בשתי הדוגמאות שהבאנו מוקדם יותר היום. כל יומיים בערך אנו שומעים בכיר ביטחוני או איש אקדמיה בכיר שמסביר מדוע הדתיים הם אוכלי מוות והימין פאשיסטי.

השמאל אכן עשה דברים חשובים בעבר, כגון תרומה לביטחון, לכלכלה, להתיישבות ועוד.

אך כיום קבוצות נוספות עושות זאת, בהצלחה לא פחותה.

הגיע הזמן לתת גם להן לנהל את המדינה, הצבא, בית המשפט ועוד. זוהי בחירת העם.

הכאב של השמאל בשל איבוד השליטה במוקדי הכוח מובן, אבל אסור בשום פנים ואופן להיכנע לבריונות שהם מפגינים.

מי שעבר על החוק הוא עברייין והוא צריך להיכנס לכלא, גם אם הוא בדרגת אלוף וגם אם קיבל פרס ישראל. דרגות הן לא שכפ"ץ המתיר כל מעשה עוולה.

ב. מי שותק היום?

בשנים האחרונות קמו כל מיני ארגוני אחדות, פיוס ומעגלי שיח, נכתבו כל מיני אמנות שמסבירות מדוע חייבים לדבר יפה ואסור להסית. אבל ככל שהזמן חולף, מתברר שיש כאן סלקטיביות.

הוא
עברייין
והוא
צריך
להיכנס
לכלא, גם
אם הוא
בדרגת
אלוף וגם
אם קיבל
פרס
ישראל

היה נדמה שתפקיד השב"כ הוא להגן על הדמוקרטיה ולמנוע קרע בעם האם יכול להיות שראש השב"כ נגוע בפוליטיזציה קשה?

נפתלי בנט טבע את המושג "מכונת הרעל" כלפי אזרחים כואבים שמחו נגדו ברשתות על כך שגנב את קולם והעביר אותם לאחים המוסלמים ולשמאל. אבל כיום הוא שותק סביב ההסתה של חברו/שותפו אייל ולדמן, וגם סביב ירי פצצות התאורה על בית ראש הממשלה. האין זה רעל מסוכן?

יאיר גולן, ראש המחנה הליברלי וה'דמוקרטי', שמזהיר את כולנו תמיד מתהליכים בימין שמזכירים לו את גרמניה הנאצית ורוצה לחנך מחדש את הציונות הדתית. כן, גם הוא בחר לשתוק היום.

ראש השב"כ, רונן בר, שבתקופת בנט כראש ממשלה הזהיר מהשסעים הפנימיים בחברה הישראלית והזהיר מפני רצח פוליטי. בזמנו היה נדמה שתפקיד השב"כ הוא להגן על הדמוקרטיה ולמנוע קרע בעם, ומאז שיש ממשלת ימין קולו בקושי נשמע. גם היום, אחרי לחץ גדול הוא בחר להתייחס נקודתית לאירוע החמור, ולא לקרקע שעליה צמחה ההסתה שגרמה לאירוע הנורא הזה להתרחש. **האם יכול להיות שראש השב"כ נגוע בפוליטיזציה קשה?**

ארגון הרבנים 'צהר' קם בעקבות רצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל. לפני כ-5 שנים התראיין המנכ"ל הרב סתיו בגלי צה"ל ואמר שהשיח השתנה וכבר לא משתמשים במילה "בוגד".

אם כן, מדוע כשאנשי אליטת השמאל משתמשים במילה הזו יש שתיקה? האם קשה לבקר אותם? ממה חוששים?

'אמנת בראשית' - שנוסחה על ידי הרב גרנות וכל חותמיה התחייבו לא לפסול איש את רעהו, לנהוג בכבוד הדדי ולהפסיק עם השיח המפלג, מדוע הם אינם מגנים את אייל ולדמן? מדוע לא יוצאת קריאה נגד ירי פצצות תאורה על בית ראש הממשלה? האם לא מדובר גם לדידם בקו אדום שנחצה?

רבנים שיצאו נגד נוער הגבעות - לפעמים מתפרסמות כתבות על אלימות של נערים ביהודה ושומרון שפוגעים בכוחות הביטחון. כמובן לא מדובר בכל נוער הגבעות אלא באנשי קיצון. אך לא מעט פעמים רבנים ליברליים יצאו נגדם בתקשורת והתראינו נגדם. אך לצאת נגד תת-אלוף בצה"ל שיוורה פצצת מרגמה על בית ראש הממשלה? דממה.

ישנן כמובן עוד דוגמאות, אך נסתפק באלו המרכזיות.

חשוב מאוד לשמור על עקביות וקוהרנטיות.

לא יכול להיות שיש גינוי מתמיד כלפי נערים ואנשים פשוטים, אך כאשר מדובר באליטה עבריינית, לפתע כולם ממלאים פיהם מים. מי שמתיימר להיות מכון לאתיקה ומוסר וארגון אחדות שמוציא גינויים - ושותק בפרשייה החמורה הזו, מתברר למפרע שדבריו לא היו כנים אלא נגועים באג'נדה פוליטית מסוימת.

זכותו של ארגון להיות פוליטי, זה לגיטימי; אך זכותו של הציבור גם לדעת על כך. אין דבר כזה "ארגון א-פוליטי".

מי ששותק היום, קורץ למחנה פוליטי מסוים. וברור גם כן מה מעצב את עולמו המוסרי, מה מזעזע אותו ומה הוא מכיל.

לרוב המוסר מתעצב על פי קבוצת השתייכות והתייחסות, ולכן **מי שמרגיש שקבוצת התייחסות שלו היא האליטה השמאלנית, לא מסוגל מנטלית לגנות אותה.** נראה שהרבה יותר קל לגנות מסורתיים, חרדים או נערי גבעות.

ג. יש סיבה לאופטימיות

בעיניי, האנשים ששותקים על האירועים שהוזכרו לעיל, איבדו את הלגיטימציה הציבורית שלהם להטיף בענייני אתיקה ומוסר, ולא צריך למהר להצטרף לכל קריאה שלהם להצטרף לאחדות ולכל גינוי לאנשים ממחנה הימין, לפני ששואלים אותם מדוע הגינוי תמיד סלקטיבי.

המציאות ברוך ה' מתקדמת, הרוב המוחלט של עם ישראל הבין שנחצו כאן קווים אדומים. העם מבריא. תקשורת של הנדסת תודעה ואליטה מתחלפת כבר לא תקבע לו את ערכי המוסר עם "פירוטכניקה מקובלת". **ככל שאנחנו יותר מחוברים לשורשים, למשפחה, למסורת, לדת וללאומיות ולא נבהלים מכל מיני אקדמאים ואלופים שחלף זמנם, כך יש לנו חיסון המאפשר להחזיק מעמד בתקופה הקשה והגורלית הזו של חילופי האליטות.**

החיבור שלנו צריך להיות לכלל ישראל ההיסטורי ולא לקבוצות כוח חולפות. בעזרת ה'.

הנהגה ישרה ותעתועי פיוס

עזרא הימן

לרבים מאיתנו נדמה שאם הם יכולים להסתדר ברמה האישית עם אדם החולק עליהם פוליטית, אין סיבה שמה שעובד עם חבר במשרד לא יעבוד בכנסת ובתקשורת. נדמה להם שאם נבחרו הציבור שבחרו שנואים על ידי ערוצי תקשורת או חלקים מהרחוב הישראלי, כנראה שיש איתם בעיה.

אז נפרק שלב אחרי שלב את האמירה המתעתעת הזו, ואת מורכבות הסיטואציה של נבחרו ציבור והנהגה ציבורית:

”
**יחסי
 אנוש
 טובים
 כוללים
 גם כבוד
 בסיסי
 למי
 שבחרתם
 לייצג
 אתכם
 בהנהגת
 המדינה**

א. נבחרו הציבור שבחרתם הם ככלל (ותמיד יתכנו מקרים חריגים) לא פלגנים/מסיתים. יותר מזה, השנאה הזו לא באמת מופנית כלפי נבחרו הציבור באופן אישי, היא מופנית כלפיכם במצב צבירה של השפעה והנהגה ציבורית. נבחרו הציבור שלכם הם אתם על הגה השלטון. **השנאה מופנית באמת כלפיכם, כלפי הדעות שלכם והדרך שלכם בהנהגת המדינה.** זה נכון שאין להם בעיה איתכם, כאנשים פרטיים. נוח להם לספר לעצמם סיפורי הפרדה בין האדם שמולם לנבחרו הציבור. אתם לא מאיימים עליהם כאנשים פרטיים, אתם רק חיים את חייכם. **נבחרו הציבור משפיע על צביון המדינה.** אתם חמודים מאוד בעיניהם כשאתם נתינים, לא כשאתם מחזיקים בהגה הספינה.

וכאן צריך לומר: יחסי אנוש טובים ואהבת ישראל זה דבר חשוב מאוד, אבל זכותכם וחובתכם להשפיע לטובה על הנהגת מדינת ישראל בעת הזו ולדורות הבאים. אין לנו זכות לוותר על זה בשביל להתחבב על מישהו. יחסי אנוש טובים כוללים גם כבוד בסיסי למי שבחרתם לייצג אתכם בהנהגת המדינה, כבוד בסיסי לזכות שלכם לקדם את מה שאתם מאמינים בו. אל תוותרו על זה בשביל חיבוקים, זו לא באמת אהבת ישראל, וזה מסכן את עם ישראל.

ב. **תקשורת עוינת יודעת לייצר תדמית מאוד קיצונית למי שהיא חפצה בכך, ללא קשר לדמות עצמה.** מעט עבודה עם תמונות וזוויות צילום, ציטוטים מחוץ להקשר, ספינים, רכיבה מתמשכת על מילה לא במקום, **כל זה מצליח לייצר תדמית מאוד מכוערת עד שטנית לאנשים שממילא יש מחלוקת על דרכם.** חלק גדול מהתיעוב היה נעלם במפגש מתמשך בלתי אמצעי ללא תיווך של עיתונאים שעמלים יום ולילה להציג את נבחרו הציבור באופן הנורא ביותר. המציאות הזו נכונה כפליים בעידן הרשתות, שם מלבים דרך קבע שנאה שקרית כלפי יריב פוליטי ללא התייחסות עניינית לדעותיו, דבריו ומעשיו.

תדעו שיש נבחרי ציבור רבים שבניגוד לתדמית שהתקשורת יצרה להם, הם יודעים לצד נאמנותם לדרך בשמה נבחרו גם לגשר על פערים ולייצר חיבורים עם חלק לא מבוטל מברי הפלוגתא שלהם בכנסת. אך לא תשמעו על כך בתקשורת שמייצרת את אותה שנאה לימין, וגורמת לכם לדמיין שאם רק היו שם אנשים כמוכם הכל היה מסתדר.

**פוליטיקה
אינה
קירוב
לבבות
ליהדות.
מטרתה
איננה
לקרב
יריבים
פוליטיים
כדי שיהיו
מעשיכם
אהובים
ורצויים
בעיני כל
הבריות**

ג. על פי רוב, **יתרונות וחסרונות באים יחד**. יש אנשים מאוד לבביים שלא יודעים לקדם שום דבר טוב במציאות המורכבת של ציבוריות ופוליטיקה. הם יחייכו אליכם ויחבקו אתכם, אבל לא יקדמו את המציאות, וגם ינוצלו לרעה. **ויש אנשים פחות רגישים שיודעים לעבוד נכון במציאות ציבורית מסובכת**. נבחר ציבור הוא לא פרזנטור ולא עובד רווחה (יש מפלגות שנבחרי הציבור נראים כך...), הוא צריך לקדם מדיניות במציאות קשוחה. הוא צריך עמוד שדרה ערכי ותבונה פוליטית. הוא כנראה לא מצטיין בהכל. יתרונות באים עם חסרונות מובנים, לפעמים חסרונות בתחום אחד באישיות מאפשרים יתרונות בתחום אחר. **אנחנו לא מצביעים עבור מחנך כיתה או פרזנטור של מוצר, אלא עבור מי שיכול לייצג את דעותינו ולקדם מדיניות טובה יותר בתנאים קשים של ספינים, מניפולציות וכוחנות**. כשאתם באים להעריך את מעשיהם, הסתכלו על זה לפני הכל.

ד. הרבה דתיים לאומיים נותנים משקל מופרז להערכה הפוליטית כלפיהם וכלפי נציגיהם. הם מייחסים משקל רב מדי לשאלה האם האנשים שהם בחרו מוצאים חן בעיני מכריהם מהשמאל. הם חושבים שאם מכריהם מהשמאל סולדים מהאנשים שבחרו, סימן שלא בחרו טוב. **ואז הם מחפשים דמות אחרת מהמגזר עליה יאמרו 'דווקא הוא ממש בסדר, הלוואי כולם היו כמוהו'**. ואת זה הם מתבלים בדמיונות של קידוש השם וקירוב לבבות.

אבל לפעמים זה ממש להיפך. נציגיהם הפוליטיים אינם אהובים דווקא מפני שהם מקדמים בהתמדה את מה שנבחרו לעשות, ולא מתכופפים בפני אחרים כדי למצוא חן.

פוליטיקה אינה קירוב לבבות ליהדות. מטרתה איננה לקרב יריבים פוליטיים כדי שיהיו מעשיכם אהובים ורצויים בעיני כל הבריות.

אל תחפשו דמויות שמוצאות חן מתוך דמיונות אחדות. חפשו דמויות עם עמוד שדרה ערכי ויכולת לקדם במציאות פוליטית מורכבת את מימוש הדרך בשמה הם נבחרו.

אין זה מתפקידנו לפתור את כל בעיות האחדות בעם ישראל. כל דבר במקומו, ו"את הכל עשה יפה בעתו". קודם יש לבחור באנשים עם תבונה פוליטית מעשית שנאמנים לדרך בשמה בחרתם אותם. הפיוס והריצוי יבואו בעתם ובזמנם כשהמציאות תהיה בשלה לכך.

” חפשו דמויות עם עמוד שדרה ערכי ויכולת לקדם במציאות פוליטית מורכבת את מימוש הדרך בשמה הם נבחרו

בעיה שיש לה מדינה או מדינה שיש לה בעיה צביקה מור (מיוחד עבור 'סוללים דרך')

לפני שנכנסים לסוגיה הנפיצה הזו, מהחמורות ביותר שנראו פה, כדאי לעשות מאמץ לבחון את מקורות המידע ואת האינטרסים שלהם. לנסות להבחין בין עיקר לטפל, להיאחז בדברים הידועים שעליהם אין מחלוקת, ולעשות אבחנה בין עובדות לפרשנות.

העביר
מסמך
המסייע
דווקא
למדיניות
ממשלת
ישראל

א. הרובד הגלוי והידוע

אלי פלדשטיין, דוברו לענייני צבא של ראש הממשלה, נאשם ש'הדליף' מסמך מסווג. ראשית, המילים 'הדליף מסמך לראש הממשלה' הן כמובן הנדסת תודעה החושפת את כל הסיפור, היות וכל מסמך באשר הוא ראוי שיגיע לראש הממשלה. הבעיה אם כך היא כנראה פרוצדורלית ולא מהותית.

שנית, היו הדלפות רבות ונשנות שהזיקו למדינת ישראל, אף אחת מהן לא נחקרה, אלא דווקא זאת. במהירות, במוטיבציה וביעילות מצמררות של משטרים אפלים.

שלישית, הטיפול האישי הדרקוני והמטורף בפלדשטיין, שהעביר מסמך המסייע דווקא למדיניות ממשלת ישראל, עד כדי מצב שנשקפת סכנה לחייו - מחייב כל אדם ישר להתקומם.

פלדשטיין ניסה לתקן את מה שהנגדת מ-8200 לא עשתה, או התצפיתניות, לפני טבח שמחת תורה; אל לנו כמובן להאשימן. הן פעלו על פי הפרוצדורות. (בעבר אמרו בצה"ל, ש: 'מקצועיות היא לעשות את הדבר הנכון, לא משנה מה אומרים לך. וצייתנות היא לעשות מה שאומרים לך, לא משנה מה נכון').

רביעית, אנחנו כבר לא מאמינים למערכות אכיפת החוק. האמון הנמוך במערכות הללו - נמוך בצדק. הן נתפסו לא אחת בקלקלתן ובחוסר יושרתן, ויצטרכו לקנות את אמוננו בחזרה בעמל רב.

מי שממשיך לתת אמון בקלות במערכות הללו הוא שותף לעוול מוסרי, התומך במדיניות סדום בשם ממלכתיות מדומה. והוא משול לאדם שרימו אותו פעם אחר פעם וממשיך להתנהל באותה דרך.

חמישית, צריך למסגר את הדיון מסגור אחר לגמרי: האם ייתכן שמידע ממשיך להיות מודר ממקבלי ההחלטות?

האם ייתכן שלמישהו מאוד חשוב לשלוט במידע, וממילא בנגזר ממנו?

האמון
הנמוך
במערכות
הללו -
נמוך
בצדק

ב. הרובד העמוק יותר

מתחולל פה קרב איתנים לא סמוי בין העם הבריא, המעוניין בחירות ובעצמאות לנהל את חייו על פי זהותו, לבין אליטה מנותקת, יהירה ואלימה, המבקשת לעקור כל סממן של זהות ולקדם מדינה שחבורת 'מומחים' ינהלו אותה. (זוהי מערכה המתחוללת במערב כולו, ועל כך גם התנהלה בין היתר מערכת הבחירות בארה"ב).

מי השחקנים?

בצד האחד - 'רבבות עמך בית ישראל', המיוצגים ברובם על ידי ממשלה לאומית הרוצה לנצח במלחמה ומתמודדת עם אתגרים מטורפים מבית ומחוץ. 'אבן הראשה' של המחנה הזה היא נתניהו, ולכן החיצים מופנים אליו במשך שנים. ובצד השני - אליטה פקידותית צפופת שורות וחסרת גיוון, הנתמכת על ידי התקשורת, האקדמיה, הממסד הביטחוני וכל מיני 'לשעברים' שאיבדו מזמן את שפיותם. רחמים.

מה מתרחש פה מתחילת המלחמה?

האליטה המיוצגת בצמרת הצבא, האחראית לטבח בשמחת תורה והמתנהלת בצורה עדרית ובחוסר גיוון מחשבתי, היא לעומתית מאוד לדרג הנבחר. מידור ראש הממשלה מהמידע החמור ערב הטבח מעיד יותר מכל על התפיסה הבסיסית של המערכת. צמרת הצבא (לא דרגי השטח) גוררת רגליים, מתנהלת בעצלתיים, מדיחה קצינים מעולים כמו עופר וינטר ונוחי מנדל או נוזפת בברק חירם, מסרבת לכבוש שטח, אינה חוקרת את הפגיעה בלוחמי המילואים בשדה תימן, מתנהלת על פי תפיסתו המעוותת של פרופ' אסא כשר החתום על 'הקוד האתי' של צה"ל, מחפשת עסקה בכל מחיר וממשיכה לסרב לשלוט בסיוע ההומניטרי לעזה.

מה אירע לאחרונה?

למרות האמור לעיל, **הכוחות שבשטח דוחפים קדימה**, פועלים במרץ ובמסירות ומביאים הישגים למרות ניהול מערכה כושל.

שר הביטחון, שתפקד כיו"ר ועד עובדים, פוטר והוחלף, הממשלה הורחבה והתייצבה, לצה"ל נרשמו הצלחות בלבנון הנזקפות, שומו שמיים, גם לטובת ראש הממשלה, וממשל פרו ישראלי נבחר בארה"ב.

עם ישראל הגדול הולך ומשתחרר מעניבת החנק!

מי היה מאמין?

ניכר שהלאומיות והיהדות ממשיכות לגדול למרות כל מהנדסי התודעה. כך עולה מכל סקר.

ואיך זה קשור לאירוע אלי פלדשטיין?

נראה שאת הממשלה הזאת לא יהיה אפשר להחליף בקלות. עוד רגע, כך מצפים, גם תינתן לישראל תמיכה מהמעצמה שמעבר לים, המחסנים יפתחו והחימושים יזרמו. הרוע יוכרע, ברמה זו או אחרת, ועם ישראל יצא מהמצרים.

מי יודע לאילו גבהים יוכל העם הזה עוד להגיע, וכיצד זה ישפיע למרחקים?

ולכן - כל המתנגדים לרוח ישראל האמיתית נעמדים על רגליהם האחוריות.

מחוץ - האפיפיור, המהווה 'ססמוגרף' להבנה ש'מלחמת עולם תרבותית' מתרחשת פה, חושף את פרצופו האמיתי וקורא לחקור את מדינת ישראל על 'רצח עם' בעזה, ובארה"ב פועל ממשל פרוגרסיבי מסוכן לפני החלפה.

ומבית - האיטיה וזרועותיה בפרקליטות, בתקשורת, במערכות הביטחון ובצמרת הצבא.

כולם בלחץ אטומי. ההגה הולך ונשמט מאחיזתם.

ולכן, כל האמצעים כשרים כדי לפגוע ב'אבן הראשה' של המהלך - ראש הממשלה. עד כדי דחיקת נחקר המקורב אליו למצבי קיצון, עד כדי הרעת תנאיו יותר מאלה של אסירי הנוח'בה המתועבים.

אלי פלדשטיין הוא רק סימבול. בעצם - את תפיסת עולמנו מבקשים להשליך לבור.

ומה עכשיו?

בעת הזאת אפשר לעשות הרבה דברים, כל אחד וכישוריו, **אבל קודם כל צריך לחשוב נכון**. ראוי לתמוך במשפחותיהם של פלדשטיין ושל הנגד מאמ"ן, וראוי להפגין כחוק נגד הנוגעים בדבר. אבל חשוב בעיקר דבר אחד:

אסור לשתוק!

לא להיבהל ולא למצמץ. יש להיאחז במוט האוהל היציב של זהותנו ולזכור, **ששום דיקטטורה לא הצליחה לקום כשהעם אמר את דברו באומץ!**

ומילה אחרונה.

לכל העוסקים במוסר, אתיקה וספורט הגינויים - אם אתם ממלאים פיכם מים כעת, עשו טובה, חיסכו מאיתנו את הגינוי הבא שלכם.

הוא כנראה נובע מעבדות, לא מרדיפת אמת ללא משוא פנים.

ועוד ראיתי תחת השמש: מקום המשפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע. (קהלת ג', ט"ז)

החשיכה מתגברת ככל שהאור מתקרב.

ננצח בע"ה!

איך מייצרים כאן שלטון חוק מוסרי ודמוקרטי?

עו"ד זיו מאור

א. מה רוצה ממשלת הימין מגלי בהרב מיארה? למה רוצים לפטר אותה? האם אנחנו לא מאמינים בשלטון החוק?

נתחיל מהסוף: אנחנו הימנים מאמינים בחוק ובשלטונו. מיארה פועלת בניגוד לחוק וממשיכה מסורת חתרנית של יועמ"שים לפניה, ולכן הדרישה לפטר אותה. ולא מספיק רק לפטר אותה: את המשבר שמעבר לפינה יש לנצל כדי לשנות מהיסוד את מבנה התפקיד; לנקות אותו מכל הסיגים החתרניים שיועמ"שים ושופטים העמיסו עליו בניגוד לחוק.

ב. ועכשיו בהרחבה: נתחיל את הסיפור בנקודת ההתעצמות המשמעותית ביותר בדברי ימי מוסד היועמ"ש - פסק הדין שזכה לכינוי "דרעי-פנחסי".

השנה היא 1993, וראש הממשלה יצחק רבין עמל על השגת רוב בממשלתו להפרת הבטחתו לציבור להתנגד למדינה פלסטינית ולקידום הסכמי אוסלו. בממשלתו מכהנים אריה דרעי ורפאל פנחסי, אך לא בטוח שרבין יוכל לסמוך על אצבעותיהם: היועץ המשפטי יוסף חריש הגיש נגד השניים כתבי אישום בעבירות שחיתות, וארגון שמאל כלשהו עתר לבג"ץ בדרישה לפטרם. רבין התנגד לפיטורים: הרי חוק יסוד הממשלה קובע ששר מודח רק לאחר שהורשע בעבירה עם קלון. חריש דווקא צידד בעמדת העותרים: אמנם מבחינה משפטית השניים יכולים להמשיך לכהן, אבל אין זה סביר.

מאחר שהממשלה היא לקוחתו של היועמ"ש, ומאחר שכללי האתיקה של עורכי הדין מחייבים עורך דין לייצג נאמנה את לקוחו - חריש היה בדילמה לא פשוטה. הפתרון העקום שיושם היה לשלוח את פרקליטת המדינה, דורית בייניש, להשמיע בפני השופטים את שתי העמדות הסותרות.

בית המשפט הוציא תחת ידו פסק דין עם שתי הלכות, שתיהן לא חוקיות, שתיהן זרעו הרס בדמוקרטיה הישראלית, שאת פירות באושינו אנחנו בולסים בשנים האחרונות.

ההלכה הראשונה: במקרה שיש מחלוקת בין היועץ המשפטי לממשלה לבין הממשלה - בית המשפט ישמע את עמדת היועמ"ש, משום שהוא "הפרשן המוסמך של החוק". ההחלטה הזו לא חוקית, משום שהיועץ, כמו כל עורך דין, מחויב אתית ללקוחו. עורך דין שמשמיע בבית משפט עמדה מנוגדת לזו של לקוחו - מפר את כללי האתיקה ומסכן את רישונו. היא גם אנטי דמוקרטית, משום שתוצאת ההחלטה היא שהממשלה - זו שנבחרה על ידי הציבור כדי להגשים מדיניות - לא יכולה להשמיע את קולה האמיתי בבית המשפט. מי שמחליף אותה הוא פקיד בלתי נבחר, "עצמאי". לאורך השנים ראינו יועמ"שים מפנים את גבם לממשלות ולציבור שבחר בהן, מתיישרים עם עמדותיהם של עותרים - תמיד משמאל - ומסכלים בעצה אחת עם העותרים והשופטים מדיניות שהממשלה לא קיבלה הזדמנות להגן עליה משפטית.

”
עורך דין
שמשמיע
בבית
משפט
עמדה
מנוגדת
לזו של
לקוחו -
מפר את
כללי
האתיקה
ומסכן את
רישונו

”
ברוב
השנים
שמאז דרעי
ופנחסי
הימין היה
בממשלה,
אבל אי
אפשר לומר
שהוא היה
בשלטון

ההלכה השנייה: שר חייב להתפטר כשמגיישים נגדו כתב אישום. זה לא חוקי, משום שכאמור – חוק יסוד הממשלה כבר עונה לשאלה מה הקשר בין עבירה פלילית לבין הפסקת כהונה של שר: רק הרשעה מביאה להדחה. זה גם אנטי דמוקרטי, משום שההלכה הזו מכפיפה את כהונותיהם של שרים לגחמותיהם של יועצים משפטיים לממשלה, כי לפי החוק, ההחלטה להגיש כתב אישום נתונה בלעדית ליועמ"ש. להבדיל מהרשעה, שיוצאת תחת ידיו של שופט לאחר הליך משפטי, הגשת כתב האישום לא כפופה לביקורת שיפוטית. אדם לעולם יתכופף בפני מי שבכוחו לפגוע בו, ולכן האיום המתמיד באישום ובהדחה מפריע לשרים לעשות את רצון בוחריהם, וגורם להם תמיד לחשוש איך יגיב היועמ"ש. אין כמעט פוליטיקאי בולט אחד מאז הלכת דרעי-פנחסי, שלא פגש באופן אישי את האיום הזה באמצעות זימון לחקירה, שיחת הבהרה או עדות פתוחה. האשמות השווא נגד יעקב נאמן, פרשיות השחיתות נגד אריאל שרון שנעלמו ברגע שבגד בבוחריו, חוקרים שנוסעים עד ברזיל כדי להטריד את המתלוננת נגד חיים רמון, מיקי זוהר שהפך משד טזמני ל'דובון אכפת-לי' אחרי שאיים לחשוף את הקלטות מנדלבליט בפרשת הרפז. וכמובן הגביע הקדוש – הרדיפה בת עשר השנים נגד ראש הממשלה נתניהו.

ג. ברוב השנים שמאז דרעי ופנחסי הימין היה בממשלה, אבל אי אפשר לומר שהוא היה בשלטון. הוא הפגין משילות אפסית, משום שאותן שתי הלכות לא חוקיות חימשו את השמאל ביכולת לסכל מדיניות ימין ולהלך אימים על מי שמנסה לקדם אותה.

ד. חשוב להתעכב על ההיגיון המעוות שבבסיס הלכת דרעי-פנחסי, ובעצם בבסיס כל דוקטרינת "שומרי הסף": יש פוליטיקאים מושחתים בעולם, ובגלל זה צריך מנגנונים שיגנו על טוהר השירות הציבורי. זוהי אקסיומה שאין חולק עליה. אבל על המצע הזה צמחה מוטציה לוגית שמטילה מום בדמוקרטיה הישראלית: "יש פוליטיקאים מושחתים" הפך ל"כל הפוליטיקאים מושחתים". וכך, תפקידם של היועמ"שים הוא כבר לא להגן מפני שחיתות אלא מפני פוליטיקאים. הקומה הבאה היא: "רק הפוליטיקאים מושחתים". המערכת כולה בנויה על ההנחה הכוזבת שמי שאינו פוליטיקאי לא יכול להיות מושחת, ולכן כל היועמ"שים וכל כפיפיהם, מעצם היותם בלתי נבחרים, הם טהורים מנגע השחיתות. לכן שליחותם הקדושה היא למנוע מהפוליטיקאים המושחתים מלבצע את זממם בשלטון הישראלי. או במילים אחרות: למנוע מנבחרי הציבור להגשים את המדיניות שאותה הם נבחרו להגשים.

ה. זוהי המסילה הרעיונית שהוליכה אותנו עד הלום. מיארה, והשופטים והשמאל שמגבים אותה, אשמים גם בכך שלא גילו את הרגישות שהימין גילה עם פרוץ המלחמה והמשיכו לחטט בפצע המשילות בזמן שהנבחרים גזרו על עצמם לחדול. אל מול השער הריק הבקיעו השופטים והיועמ"שית עוד ועוד, והמים הגיעו עד נפש.

ההעזה הזו התרחשה לא לפני שהיועמ"ש הקודם הניח חתיכת מכשול בפני כל ממשלה שתבקש להדיח את היועמ"ש: ההליכים הבלתי נגמרים נגד ראש הממשלה. הגשת כתבי אישום, ומחיקתם, היא בסמכות היועץ המשפטי לממשלה. אם ראש הממשלה ישתמש בסמכותו לכנס את הממשלה לשם דיון בהדחת יועמ"ש - הוא מזמין טענות על פעילות בניגוד עניינים, שבתורן יוציאו את שד הנבצרות מהבקבוק. עצם הגשת כתבי האישום, וההחלטה המופקרת להמשיך לנהל את התיקים גם אחרי שהשופטים הבהירו שאין סיכוי להרשעה בשוחד, ובזמן שראש הממשלה מנסה לנהל מלחמה - גם אלה מעלים יותר מחשד לניגוד עניינים אצל היועמ"שים מנדלבלית ומיארה: כתבי האישום האלה הם תעודת הביטוח של היועמ"שים; הם מגינים עליהם מפני הדחה. אבל משום שכאמור הפקידים הם הנזירים הבנדיקטים של ימינו - סגפנים קדושים שלעולם לא יכולים להתכוון לרע - אין בנמצא שום מנגנון שמאפשר לבחון את ניגוד העניינים שלהם.

”
המערכת כולה בנויה על ההנחה הכוזבת שמי שאינו פוליטיקאי לא יכול להיות מושחת, ולכן כל היועמ"שים וכל כפיפיהם, מעצם היותם בלתי נבחרים, הם טהורים מנגע השחיתות

ו. הסיבוב הנוכחי במערכה בין היועמ"שית לבין אזורי ישראל מגיע על שלושה רקעים: ניסיונה של מיארה לדלג על שלב כתב האישום ולצדד בהדחת השר איתמר בן גביר כבר עכשיו; השתוללות הפרקליטות בפרשת פלדשטיין אל מול שתיקתה במקרים של הדלפות חמורות הרבה יותר; והצטברות מספרית של מאות עמדות לעומתיות לממשלה מצד היועמ"שית, אל מול מספר אפסי של מקרים שבהם היועמ"שית באמת עשתה את עבודתה וייעצה לממשלה בעניינים מרכזיים. הדרך לשקם את הדמוקרטיה הישראלית ולהדיח את מיארה כנראה לא עוברת בממשלה - אלא בכנסת. מאחר שהגולם הזה קם על יוצרו, ומאחר שממשלות ישראל לדורותיהן התרשלו ונתנו לו להתנפח - הגיעה השעה לחוקק חוק המסמיך את הכנסת להכשיר מינוי יועמ"ש חדש ולהדיח את היועמ"שית המכהנת.

”
עצם הגשת כתבי האישום, וההחלטה המופקרת להמשיך לנהל את התיקים גם אחרי שהשופטים הבהירו שאין סיכוי להרשעה בשוחד, ובזמן שראש הממשלה מנסה לנהל מלחמה – מעלים יותר מחשד לניגוד עניינים אצל היועמ"שים

הספד לזכרו של ז'אבו ארליך הי"ד

איתי אסמן

**בשנים
האחרונות,
החינוך
לאהבת
המולדת
החל
להיעלם
בהדרגה,
וכך גם
הלאומיות.
מאהבת
הארץ
עברנו
לאהבת
הטבע,
ומשמירה
על ארץ
האבות
לשמירה על
כדור הארץ
והאקלים**

ז'אבו אהב את ארץ ישראל והכיר בה כל פיסת קרקע. האהבה שלו לארץ לא הייתה אהבה "ארכיאולוגית" במובן היבש שלה, אלא היה זה קשר של חיים.

'ידיעת הארץ' משמעותה היכרות, חיבור ואהבה; כמו "וידע אדם את חווה אשתו". לפני מספר חודשים, תוך כדי המלחמה בעזה, הכנסתי לשם ספר תורה שכתב צאצא ממשפחה שגורשה במאורעות תרפ"ט מעזה.

בעזה הייתה התיישבות רציפה מימי בית שני עד מאורעות תרפ"ט - אז גורשנו ממנה באכזריות, ושבנו לעזה בשנית עד שהגיע הגירוש המכונה בשפה מכובסת "התנתקות".

ז'אבו התקשר אליי כדי לברר כל פרט על המשפחה הזו והתעניין בכנות אבהית בעשייה שלנו בעזה.

הוא גם ביקש בטבעיות למסור דרישת שלום למג"ד.

איני חושב שיש בזה "ל מפקד שטח בכיר שלא ידע מי זה ז'אבו.

הוא הגיע לכל גזרה והסביר כיצד השורשים ההיסטוריים שלנו מחוברים לשם.

ז'אבו ידע שעם ישראל וארץ ישראל זה דבר אחד.

העיסוק בארץ לא נבע מסקרנות חיצונית.

ההתעניינות שלו בארץ ביטאה קשר של חיים שקשה להסבירו בעולם חומרני.

השיחות שלו עם החיילים הפכו את העשייה הסיזיפית למלאת חיים ומוטיבציה.

בעבר הוא נשאל על ידי עיתונאי: 'מה ארכיאולוג עושה במבצע צבאי בשכם?' **והוא ענה בפשטות מה שבעבר היה ברור לכל: שהלחימה מורכבת לא רק מנשק, אלא גם מרוח.**

כך זה היה בכל הדורות. תא"ל ארז גרשטיין הי"ד, שהיה מפקד יק"ל בלבנון ונהרג ממטען צד, היה נוהג ללמד את החיילים על האזור שבו הם נמצאים ועל ההיסטוריה שלו.

הוא לא החליף את הלוחמנות בעיסוק חינוכי מופשט בערכים אוניברסליים. הוא פשוט הבין שהמוטיבציה ורוח הלחימה בנויות על ערכים, שורשים וזהות.

חייל אינו מאבטח בבנק. הוא נלחם על ארץ ישראל נחלת אבותינו, שהיא המקום היחיד בו עם ישראל יכול לפתח את חייו הגשמיים, התרבותיים והרוחניים. "פה בארץ חמדת אבות תתגשמה כל התקוות, פה תהא השכינה שורה, פה תצמח גם שפת התורה".

בשנים האחרונות, החינוך לאהבת המולדת החל להיעלם בהדרגה, וכך גם הלאומיות.

מאהבת הארץ עברנו לאהבת הטבע, ומשמירה על ארץ האבות לשמירה על כדור הארץ והאקלים.

”
כיום חייל
המשרת
בחברון לא
לומד על עיר
האבות,
”זה שנוי
במחלוקת”
כך מחייל
הוא הופך
למאבטח

הקשר ההיסטורי שלנו לארץ חיינו לא נלמד במערכת החינוך ולא בצה”ל. עם לא יכול לחיות בלי המזון הרוחני וההיסטורי שעליו הוא בנוי, וצבא לא נלחם מכוח ערכי כבוד האדם. הערך “אהבת המולדת” נכנס לתוך הקוד האתי של צה”ל למורת רוחו של פרופסור אסא כשר. אך נשאר בו גם הערכים האוניברסליים. כיום חייל המשרת בחברון לא לומד על עיר האבות, “זה שנוי במחלוקת”... כך מחייל הוא הופך למאבטח. כל אזרח וכל חייל צריכים להכיר את זכותנו על הארץ, ממקורות התנ”ך. זו הלאומיות הישראלית ומשם היא שואבת את ערכה וצדקת דרכה.

הזעם של כל מיני “אינטלקטואלים” מנותקי מסורת ועיתונאים שונאי יהדות על כניסתו של ז’אבו ללבנון נובע מהוויכוח הזה - על מה אנו נלחמים? האם ארץ ישראל היא נחלת אבותינו, שאנו קשורים בה בקשר של חיים, או שמדובר ב“אדמות”, בשטח חסר משמעות שאפשר למוסרו כאילו מדובר בנדל”ן.

כניסתו של ז’אבו ללבנון הציפה את הוויכוח הזה. לכן היה חשוב להם למסגר את האירוע כך שהוא נכנס מתוך סקרנות מיותרת, או כגרסת קצין בצבא שהוא רק סייע במציאת פירים. איננו זקוקים להסבר הזה. ז’אבו נכנס ללבנון (באישור קצין) כי מדובר בנחלת אבותינו ושם היו חיים ישראלים.

כן, יש לנו קשר לאדמה. לא כאנשים פרטיים, אלא כקולקטיב, כאומה. מי שתפיסת העולם שלו היא חומרנית או פרוגרסיבית לא מסוגל להבין את המושג "עם ישראל" ובוודאי לא את המושג "ארץ ישראל". זוהי השטחיות והרדידות שבה נלחם ז'אבו בפועלו. אנשים ללא הבנה חיה וחיונית בתנ"ך לא יכולים להבין את זה. הם קוראים אותו כספר אגדות מנוכר. אך התנ"ך הוא תעודת הזהות שלנו.

כמה עיתונאים טענו, שהכל קרה משום שאפשרו ללוחמים לענוד פאץ' של 'משיח'. הם התכוונו אמנם לבעיות משמעת, אבל אני חושב שהם צודקים במהות: לא סתם הלוחמים שמים פאץ' של 'משיח'; משיח מסמל את התקווה לקיבוץ גלויות, לגאולת הארץ, שנהיה עם אחד בארצנו במדינה יהודית. גם ז'אבו האמין בזה. **אהבתו לארץ ישראל ינקה מתוך אמונתו בתורת ישראל ובחזון הנביאים, לכן הוא גם הסתובב בכל מקום עם תנ"ך בידו.** ההבנה שאנחנו נלחמים על ארץ חיינו מעניקה משמעות לנופלים, כי הם נלחמים על ערך נצחי, לא על פיסת אדמה נטולת משמעות וערך. הידיעה הזו מנחמת לא מעט משפחות שכולות.

הרמטכ"ל החליט להקים ועדה שתחקור את האירוע הזה שבו אזרח נכנס ללבנון. במקום שהתחקיר יעסוק בסוגיות פרוצדורליות, כדאי שיעסוק בסוגיית הערכים ובאהבת המולדת: לקחת את דמותו של ז'אבו וללמד את כל חיילי צה"ל אהבת ארץ ישראל וחשיבות הכרת המקומות שהם נמצאים בהם, תוך הדגשת זכותנו ההיסטורית.

במלחמה הזו ראיתי בעזה לא מעט עיתונאים שנכנסו לתוך מקומות מסוכנים, ופגשתי שם אף את יועצת הרמטכ"ל לענייני מגדר.

לענ"ד קצת יותר חשוב שיגיעו ללוחמים אנשים שידברו איתם על אהבת המולדת, זה ייתן להם הרבה יותר מוטיבציה.

כי הרוח היא חלק מרכזי בניצחון במלחמה. לא רק להישבע על התנ"ך בטירונות, אלא לפתוח אותו ולהבין שהוא שייך גם למלחמה שלנו כיום.

תהא נשמתו של ז'אבו היקר צרורה בצרור החיים.

**הרוח היא חלק מרכזי בניצחון במלחמה.
לא רק להישבע על התנ"ך בטירונות, אלא
לפתוח אותו ולהבין שהוא שייך גם
למלחמה שלנו כיום**

